

Bir İstanbul Masalı Belki de

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Temmuz 2021

“Biraz bulut saklamıştım geçen sonbahardan
Mehtabın yaldızladığı bir deniz kenarı
Koyduğum yeri unutmuşum...”(Alıntı)

Hüzün katedrali içimin dikitlerinde saklı huşu ve kiremit rengi gölgem...

Gölge misali düştüğüm peşine sefil sevdam ve melankolik bir aşkın da yokken ayarı.

Düşlerden pekmez hazırladım ve pişekar duygulardan ördüm ben bu şiiri aslında hiç mi hiç haz etmem sanırdım şiirden önceleri meğerse önceden ben hiç mi hiç yaşamamışım.

Zemherilerde geçmiş ömrüm ve aşkın kervanına katıldım izini sürdüğümden beri kaleminizin ve beyhude çırpınışlarımı dün de bıraktım ve bu aşkın minvalinde bir erdim bir eridim.

İmla hatasıyım da ömrün ifa edemediğim bir mutluluktur size ve şiire duyduğum sevgi ve istirahat ediyorum sizden sadece gözlerinizi dikin içimdeki ateşe fazla elleriniz korkmadan söndürebilirim.

Hicabın karesindeyim.

Azade edilmiş yüreğin de fermanı iken...

Ah, sökün eden güfteler ve yeis yüklendiğim bazense bahse girdiğim kaderle ve kurada çıkan her şiiri bir evlat gibi b/astım b/ağrıma.

Yanık kokar benim esvabım bir o kadar gül kokar.

Gül den güle uçuşan bülbüle nazire.

Sevdiceğim kalem ve yürek bükemediğim eli operim ben hem.

İçimde kıyılandır aşka hasret ve kıyama durduğum her gecede saklıdır hicranım bazense hicap yüklendiğim kederim.

Ah, mavi turnam.

Düşlerin mavi sağanağında saklıyım ve düşüncelerimin mimozalar armağan ettiği bir şiirin kıyılarında dolaşıyorum.

Ayağıma dolanan sözcükler değil asla.

Bilakis zaferidir yalnızlığımın yazdığım her cümle de hüviyetim ve hürriyetimdir...

Yetim mizacımla tefe tutanlar.

Huzurlu vicdanımı taşıyanlar...

Zemherilerde dahi solmadığım ve uyutulduğum bir ömrün de yongası elbet içimdeki seyyah yüreğin kat izi.

Defolu bir minval kimi zaman ve dopingsiz coşkumla yola çıktığım bazen arazi olan hayallerim belki de kaybolduğum Erdek yolları.

Rengimde sarıdan güneş sırtımda ay yüzlü küfem ve ayaklarımda radar yüreğimde kantar...

Hüzün kervanında dönendiğim.

Huzurun kıblesinde ermeye niyetlendiğim.

Eridiğim.

Eriklerin çekirdeklerine sığdırdığım yaz düşleri.

Bazense çöken bulutlar ve omuzlarım ama her halükarda dik durabildiğim hatta yeri geldi mi diklendiğim...

Ve direndiğim.

Ve de dikenlerim narin yüreğimdeki en korunaklı dünya ve döktüğüm yapraklardan inşa ettiğim cennet bahçesi ve cennet kokulu annem bazense cinnet akşamlarında yolda kalan ruhum ve tutkum ve mealim ve meramım ve matemim ve mabedim ve en soğuk rüzgâr iken içime delice estiğim...

Ah, sevgili beyzadem.

İstanbul'un fendine yenik düştüm ben bir kere ve içimdeki izdiham ile eşleşir sevdalı şehrin kubbesi ve tırmandığım aşkın yedi tepesi şehrin de içinde kalan ukde ve un ufak olduğum şarkılar ve miski amber kokan gecenin nüfuzlu varlığı.

Hınca hınç benim şiirlerim.

Hercai gönüllere de meyletmediğim tek gerçek.

Aksi vurur şehrin kimi zaman şiirlerime ve aksi mizacımla bazen tutuşurum göğün en derininde.

Hulasası sözcüklerin kanatan.

Hümayunu aşkın bazen yorgun beyitlerden tek tek aşırduğım aşkın aksi yüzünde sözcüklerimin öfkeleniği, beyzadem.

Bir İstanbul masalı belki de her kalemi elime alıp da dokunduğum elbet İstanbul'un kalbine...

Kanayan.

Kaynayan.

Kanatan.

Kandığım kadar da mutluyum belki de kardığım bir heceden çıkıp yola yüzlerce sayfa yazsam bile doyamadığım bir aşktır benimki.

Sevdiğime mi yanayım yoksa yazdıklarımı fırlatıp da yakayım mı tek tek?

Yakardığımdır Rabbim yaranamadığım da sizensiz, beyzadem.

İpek mendilimi düşürdüğüm bir akşam vakti koşup da gelmenizi beklemiştim arkamdan yine de kaçmaya mecburdum kayan yıldızın peşine düşüp kaydığım zemin ne ki kaynayan için için bazense karambole düştüğüm ve ıskartaya çıkan hayallerim.

Rengimle mahcubum isimle neşrimle ve söyleyemediklerimle.

Bir ünlemse bu aşk ifa edemediğimdendir.

Bir imleçse gördüğüm her düş bilin ki kifayetsizliğimdendir.

Lal satırlarım günü b/öldüğüm ve hecesi uçuşan şarkılarımın şapka çıkarttığı bir harf gibi kestirmeden gittiğim yüreğin mabedi.

Hüznüme talip olsanız keşke ve neşreden hayallerime aslında var olduğumdur bir rivayet ve bunca sevmenin meali yoksa her gece şiir olup da düşler miydim g/izinizi ve metruk hanelerden gelen feryattır asılı kaldığım gecenin de yüzü suyuna hürmet.

Ellerimden kayan zaman ve hırpalanmış ruhum yine de ilk günkü tazeliğindedir bu aşkın figanı ve en

yüksek sesli gürültüdür bir görünüp bir kaybolduğunuz yetmezmiş gibi defalarca kaybolduğuma binaen yoksa elimle koymuş gibi bulurdum mutluluğu.

Muradım da yok dillendirdiğim ve mutum bu aralar fazlasıyla yorgun.

Şehrin terk edilmiş bir köşesinde beklemedeyim çünkü bu aşk şehrin sekizinci ve fethedilmemiş tepesidir bir tek Rabbimin bildiği ve bilin ki dualarımdasınız beyzadem ve ruhumda saklı matemim de tek tanığı...